

POOLTOCHT

DOOR VINCENT VAN DEN HEUVEL (EXPLORER)

Pooltocht 2008

Nou, om te beginnen ik ben Vincent van den Heuvel en zit bij de Explorers op de woensdag avond. Ook dit jaar weer deden er een aantal Explo's mee met de pooltocht. Het was de bedoeling dat ons groepje, bestaande uit Sebastiaan, Marijke, Marlies en ik, de worstenpost zouden gaan overnemen nadat we daar aangekomen waren.

Toen ik ongeveer tien minuten voor aanvang op de boerderij mijn spullen nog moest pakken, zoals normaal, werd ik gebeld waar ik bleef. "We hadden hier eigenlijk al een uur geleden moeten zijn", omdat wij als eerste bij de worstenpost moesten zijn natuurlijk. (Nou dat is pas een goed begin.) Dus ik snel en gehaast naar de scouting en vanaf daar meteen door naar de Drunense duinen, ons beginpunt. Toen we eenmaal daar waren, bleek dat we zelfs nog de eerste groep waren. Snel klaargemaakt voor het lopen, want er was ons verteld dat onze tas-

sen in een auto vervoerd kon worden naar de worstenpost of het eindpunt, nou niet dus! Wij alle bagage op onze rug nog even de laatste check en SHIT: wel een mp3 maar natuurlijk weer geen route. Ja, wat nu? Wij gewacht op de volgende groep en daarvan even een mp3 MET route geleend, omdat zij er toch meerdere hadden.

Mooi, eindelijk klaar om te gaan lopen. Marlies en Marijke voorop met goede moed en veel energie. 5e plaatje na de start: "weten jullie nog waar we zijn???" Ik dacht al meteen bij mezelf: "dit gaat een hele lange nacht worden!!" Teruggelopen naar de start waar de jongens het maar weer overnamen en dus een tijdje goed gelopen. Na een uurtje of twee hadden ze het over berkenbomen en eikenbomen en nog meer van die moeilijke termen. Wij in de stress. Even mama bellen. Toen we daar ook niet veel wijzer van waren geworden, hebben we een beetje op gevoel gelopen en vonden met succes het beloofde harde pad. Vervolgens verder over de bevroren en besneeuwde duinen.

Beetje een afwijking, maar we werden geholpen door een man die ons vertelde dat we bij het begin van de mp3 route waren, "Ja?, chill". Nog geen 500 meter liepen we op de mp3 route en we waren de weg al kwijt. Beetje rondgelopen door de kou, maar uiteindelijk hebben we de moed opgegeven en zijn hier en daar op de ijs- en ijskoude duinen gaan zitten. Vervolgens hebben we ons volgepropt met alles wat we bij ons hadden.

"Huuu, kijk daar de Stam of het Beheer of wat dan ook". Wij erheen en gevraagd waar we heen moesten en ook zij waren verdwaald. We waren dus mooi niet de enige. Van de noodbrief werd je ook niet wijzer, dus zijn we maar een beetje gaan rondzwerven. En zo kwamen we de donderdagavondverkennertjes tegen, tevens verdwaald!

Weer een half uur verder besloten we maar een slaapplek te gaan zoeken, dat leek ons het beste. Beetje uit de ijskoude wind en niet in de sneeuw. Na wat rondlopen kwamen we bij een best groot stuk met bomen midden in al het

bevroren zand. "Nou laten we hier maar eens gaan rusten." Matjes uitgerold en slaapzakken gepakt. Met jas en broek aan, Sebas zelfs met schoenen, gingen we proberen te slapen. Lang duurde het niet voordat de stam langskwam en ons niet zag liggen op een afstandje van 80 meter. Later kwamen nog wat groepen voorbij en wij maar roepen en zij zoeken, maar ze vonden ons niet tussen alle bomen.

We hadden afgesproken om een half uurtje te gaan liggen, later werd dat een uur omdat het zo lekker warm was en na twee uur lagen we er nog. In de tussentijd waren er weer een stuk of 5 groepen langsgelopen en ook zij zagen ons niet. Na die twee uur begon Marijke te protesteren en wou graag weer verder, dus met veel tegenzin hebben we alles weer ingepakt. We waren natuurlijk nog steeds de weg kwijt, dus besloten we Robby, onze leiding, te bellen. "Houd de zendmast in je rug." Zijn advies hebben we opgevolgd, op weg naar de worstenpost. Op een gegeven moment zag ik waar we precies zaten op de noodbrief. Mooooi, zo meteen een verhard pad en dan rechtdoor en je bent er! Wij kwamen na een half uurtje aan op dat pad en ja hoor: een

lichtje in de verte. Wij happy, want we dachten dat daar de worstenpost zou zijn. Al lopende hebben we de restanten opgegeten en al een klein feestje gevierd. Na ongeveer één kilometer: "Hee Sebas"! "Ja". "Die lamp hé." "Ja." "Die hangt wel een beetje hoog, kijk maar" "áááá, zien we zo wel". !@&#\$%* het is een lantaarnpaal!!!

Wat nu? Misschien was het toch links toen we dit pad opkwamen. "Ow." Wij teruggelopen, weer een 20-tal minuten verder, en toen de andere kant op een kwartier lang. "Deze bocht ken ik op deze kaart, en dat is niet zo positief." Wij weeeeer terug naar die lantaarnpaal en verder gelopen. "Die meiden moeten 's ophouden met zeuren", aldus Sebas. Na een klein uur eindelijk een worsten-

post. "En, zijn we nog eerste?" "Nee man, zie je dat dan niet, ik ben toch aan het opruimen man!!" "Hee explo's, lopen jullie naar het eindpunt of rijden jullie mee?" vroeg Ben. Die beslissing was snel gemaakt en we gingen lekker warm met de auto mee.

Bij het eindpunt, een clubhuis van één of andere kleine scoutinggroep, konden we kiezen tussen een ijskoude tent of een warm huisje. Maar dan moesten we binnen tien minuten stil zijn, omdat de donderdag leiding dat weer eens nodig vond. Het werd uiteindelijk het huisje, maar stil waren we pas na een uurtje of drie.

Om negen uur, na vier hele uren te hebben geslapen, gingen ik, Sebas en Marijke al naar huis omdat we thuis nog veel te doen hadden.

Tot zo ver de pooltocht 2008

Vincent van den Heuvel
Explorers

